

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 720: Quán Tất Cả Pháp, Như Mộng Như Huyễn. Thường Tác Quán Này, Tình Chấp Tự Tiêu Trừ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 061)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Ý của Thế Tôn khi nói lời này, là khiến cho người dùng pháp quán “vô thật”, để thành tựu đạo quả “vô hư”. Quán vô thật, chính là câu cuối cùng đã nói, quán tất cả pháp, như mộng như huyễn vậy. Thường làm pháp quán này, tình chấp tự tiêu trừ. Đây là cái quán tổng quát, cái quán cốt yếu để phá trừ tất cả phàm tình. Vạn phần không thể rời xa dù chỉ trong chốc lát.】

Điều này quan trọng, thật sự rất quan trọng! Chúng ta nhất định phải tuân thủ lời Phật dạy. Đây là bài kệ ở phần cuối: “Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh, như lộ diệc như điện, ung tác như thị quán” (*Tất cả pháp hữu vi, như mộng huyễn bọt bóng, như sương cũng như chớp, nên khởi quán như thế*). Bài kệ này mỗi ngày đều nên niệm nhiều thêm vài lần, để biết rằng tất cả pháp thực sự là mộng; huyễn, bào, ảnh, lộ, điện đều là để hình dung cho giấc mộng, sáu ví dụ này lấy mộng làm chủ. “Hyển” là giả. “Bào” là bọt nước, thời gian tồn tại của bọt nước không dài. “Ảnh” là không chân thật. “Lộ” và “Điện” là hình dung thời gian ngắn ngủi, giống như sương sớm, giống như tia chớp vậy. Đây thực sự là chân tướng của nhân sinh, chân tướng của nhân sinh chính là mộng huyễn bọt bóng. Thường xuyên nghĩ như vậy, thì vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng ta tự nhiên sẽ nhạt đi, tự nhiên sẽ ít đi, sẽ không còn chấp trước nhiều như vậy nữa, đó chính là điều có thể giúp quý vị nhìn thấu. Phật giảng cho chúng ta vô thật vô hư, là giảng về sự thật chân tướng; chân tướng của chân như bốn tánh là như vậy, phàm phu chúng ta trụ trong cảnh giới hư vọng cũng là như vậy. Thế gian này làm gì có pháp nào là chân thật? Huống hồ Phật đã đem những sự tướng hiện tiền này của chúng ta nói rất rõ ràng, rất minh bạch, đó chỉ là sự tương tục của chín trăm nghiệp nhân quả báo trong một sát-na

mà thôi, điều này nói quá rõ ràng rồi, đem chân tướng sự việc nói ra hết rồi. Hiểu rõ sự thật chân tướng này, lại xem thấy ví dụ này trên kinh Kim Cang, sự thể hội của quý vị sẽ tương đối sâu sắc, quý vị sẽ giác ngộ.

Phật lại dạy chúng ta: “nhi sanh kỳ tâm” (*mà sanh tâm đó*), “nhi hành bố thí” (*mà hành bố thí*). Tại sao bảo chúng ta sanh tâm, bảo chúng ta hành bố thí? Bởi vì cái tướng liên tục sanh diệt trong từng sát-na ấy nó sẽ biến đổi. Nó không phải là bất biến, nó sẽ biến đổi. Sức mạnh nào đang làm chủ sự biến đổi của nó, đang chi phối sự biến đổi của nó? Chính là vọng tưởng, là ý niệm. Do đó, quý vị khởi một thiện niệm thì biến thành cảnh giới thiện, khởi một ác niệm thì biến thành cảnh giới ác. Mười pháp giới thiện ác không giống nhau, sai biệt không giống nhau, từ đâu mà có? Do ý niệm của chúng sanh khác nhau mà biến hiện ra. Quý vị là niệm thiện, quý vị sẽ ở trong lục đạo biến ra ba đường thiện, niệm ác thì biến ra ba đường ác. Lục đạo luân hồi là do ai làm chủ? Do ai chi phối? Là ý niệm của quý vị, không phải người khác. Quý vị nếu thực sự minh bạch, hiểu rõ rồi, quý vị còn sợ ai! Sợ ma quỷ, sợ Diêm La Vương; Diêm La Vương, ma quỷ từ đâu mà đến? Là do trong tâm quý vị biến hiện ra. Trong tâm quý vị không có quỷ, làm sao có thể biến ra quỷ được? Trong tâm không có Diêm La Vương, làm sao quý vị biến ra Diêm La Vương được? Đều là do tâm quý vị đang khởi vọng tưởng, tưởng cái gì thì biến ra cái đó. Thế nên Phật mới dạy chúng ta, quý vị nhớ nghĩ đến Phật là điều tuyệt vời nhất, nghĩ đến Phật chẳng phải đều biến thành Phật rồi sao? Thế nên, niệm Phật là nhân, thành Phật là quả. Niệm Phật thì thành Phật, đây là điều thiện nhất. Trong kinh giảng “nhi sanh kỳ tâm”, thực chất chính là dạy chúng ta sanh tâm chuyên nhớ Phật, chuyên niệm Phật, cảnh giới quý vị biến ra chính là quý vị làm Phật. Đừng khởi những vọng tưởng khác, vọng tưởng khác thấy đều phải buông xuống, không phải là thật, là hư vọng, không phải chân thật, nên phải buông xuống. Thường xuyên nhớ Phật, chắc chắn có chỗ tốt. Cuộc sống của Phật là vô thật vô hư, có việc gì không thể nói với người khác? Mọi việc đều công khai, tốt! Cái tâm đó mới thực sự thoải mái, thanh thản! Có một việc không thể nói với người, tâm quý vị nhất định không vui vẻ, nhất định không thoải mái, vì sao vậy? Bởi sâu trong tâm còn che giấu những ý niệm bất thiện, không chịu giải bày. Nay phải đem bộc bạch ra cho bằng hết, không có một việc gì không thể nói với người khác.

Ý của đoạn này là Phật nói ra cương lĩnh tổng quát, dạy cho chúng ta phương pháp tu hành, làm thế nào để ứng dụng vào trong đời sống sinh hoạt hằng ngày, xử sự đối người tiếp vật, thường xuyên phải tác quán như vậy. Quán

chính là nhân sinh quan, vũ trụ quan mà ngày nay chúng ta thường nói, quan niệm của chúng ta sai lầm, quan niệm này của Phật vô cùng chính xác. Có thể thường xuyên nghĩ như vậy, ngày ngày có thể nghĩ như vậy, thì có thể đoạn phiền não, thì có thể phá tình chấp, thì có thể sanh trí tuệ, thì có thể chứng thánh quả, cho nên đây là cái quán tổng quát, cái quán cốt yếu để phá trừ tất cả phàm tình. “Yếu” là quan trọng, là quan trọng nhất; yếu cũng là tinh yếu, tinh hoa. “Vạn bất khả tu du ly giả” (*Vạn phần không thể rời xa dù chỉ trong chốc lát*), câu cuối cùng này là khích lệ chúng ta, không thể rời xa, rời xa liền khởi vọng tưởng, rời xa liền tạo nghiệp. Phải thường xuyên tác quán như thế.